

Z. Tóth Csaba (Pécs):

A „demokrácia védelmében” **– valósággá lett az idézőjel?**

A fordító előszava a híres Garrison interjúhoz

Jim Garrison (Earling Carothers „Jim” Garrison, 1921. november 20. Denison, Iowa—1992. október 21. New Orleans, Louisiana), nemzeti szabadelvű amerikai patrióta volt, aki louisianai államügyészként 1966-ban kezdeményezte a Kennedy-gyilkosság ismételt vizsgálatát, mivel számosaknak komoly kételyei támadtak a nyomozást lezáró Warren-jelentés megállapításai felől, és több ellentmondásos körülmény és új bizonyítékok is felmerültek, melyek cáfolták a „magányos merénylő” verziót, miszerint a „marxista” Oswald egyedül követte volna el a merényletet. Oswaldot, aki a gyanúsán gyors letartóztatásakor a riportereknek azt kiabálta, hogy bűnbakot csináltak belőle, az egyik puccsista társa, Jack Ruby lőtte le két nappal a merénylet után. Az alábbi interjú a perújrafelvétel előtt készült, melyben végül, 1969-ben, a fővádlatot, Clay Shaw-t és társait alig egy óra leforgása alatt felmentették. Garrison ezt követően három könyvet írt (*A Heritage of Stone*, 1970, *The Star Spangled Contract*, 1976, regény, és a könyvsiker, *On the Trail of the Assassins*, 1988), és több film is készült a megrázó politikai merényletről (*The Big Easy*, 1987, melyben Garrison önmagát alakította, majd Jim Marrs rendezésében a *Crossfire: The Plot That Killed Kennedy*, Kevin Costnerrel, és Oliver Stone 1991-es *JFK*-filmje, melyben Garrison bírót alakított; ld. még a pártok mögött álló hatalmi manipulációkról Antony Sutton: *America's Secret Establishment*, 2002, p. 177, *The Order Creates A Marxist Angola*).

Az interjú mai újraközléséhez (első megjelenés: virtus.hu, 2011) apropóul szolgálhat a néhai elnök felesége, Jacquelin Kennedy visszaemlékezéseinek nyilvánosságra kerülése, vagy a „Kennedy-dosszié” nyilvánosságra hozásának elutasítása legutóbb (2021), ill. a szinte rendszeresen mellébeszélő „ismeretterjesztés”, de legfőképp indokolják ezt azok a világesemények, melyek az utóbbi évtizedekben – láncreakcióban a 20. századot alaposan felforgató más, gyanús történeti-politikai körülményekkel – fokozott mértékben nyugtalanítják az emberek jobb érzésű, mondhatni túlnyomó többségét, akik pártoktól függetlenül még megőrizték egészséges ítélőképességüket. Ezen események hátterében ugyanaz a mentalitás, mondhatni szindróma áll, mint amellyel Mr. Garrison, az ún. „hidegháború” éveiben, kénytelen volt találkozni a bűnügyet vizsgáló munkája során, s amelyre felhívta a figyelmet ebben a keveset idézett, elfeledett 1967-es beszélgetésben. Ez régi bajunk, az egyénekre és népekre sőt a saját állampolgáira egyaránt tekintettel nem lévő hatalmi, birtoklási örület, melynek terjeszkedése a demokratikus társadalmi fejlődésre és az egész világra leselkedő legnagyobb veszélyt jelenti, miközben ezt a demokrácia védelmének tüntetik föl s különböző valóságos és tragikus események fedett és provokatív, önérdékű végrehajtásával pszeudo-morális igazolást adnak neki, a jogos kérdéseket, felháborodást pedig csupán az „ellenpártiak” elfogultságainak állítják be. Mondhatnánk „zseniális”, csakhogy ördögien az.

Az alábbi újraközléssel tisztelgünk John F. Kennedy, a béke embere, vértanúja előtt, aki nem valamely párt, politikai nézet kedvéért törekedett békés kapcsolatokra az akkori kommunista világgal, hanem az országok és népek közötti kiegyensúlyozott, jó viszony érdekében, a leszerelésért és a Föld megmentéséért. A Kennedy-történetet voltaképpen nem érthetjük meg másként, mint a krisztusi előkép segítségével, a szereplők, „farizeusok, pénzváltók, zelóták, rómaiak” korlátolt, önérdékű motivációinak s az ezek révén mindig újratermelődő, lényegében teljesen egyforma emberiség-válságokból egyedül kivezető *krisztusi felébredés* útjának tudatosításával. Ez az út, a felébredés ereje minden ellenhatástól, pártoskodástól, felekezetiségtől függetlenül, kristálytisztá hegyi patakként, titkosan ott áramlik minden emberi szívben, „csupán” komolyan kell venni.